

[Ole Vig Jensen]

omfordeling og omprioritering, der nu er i gang, kan godt være ubehagelig, det forstår vi. Vi er som sagt heller ikke lige begejstrede for det hele. Vi havde såmænd også gerne undgået noget af det, men opgaven har været svær.

Jeg skal nævne nogle enkelte af de områder, som har været inde i de seneste ugers debat. For det første seminarieområdet. Det er rigtigt, som påpeget af flere, at det ikke her blot er besparelshensyn, der har gjort sig gældende. Her må man, som ministeren fik sagt det udmærket, ikke foregøgle sig helt urealistiske standardforbedringer i folkeskolen. Når man ser på tallene for børnene i folkeskolen i de kommende år og på antallet af uddannede lærere, sådan som den socialdemokratiske ordfører gjorde, er det klart, at noget må der gøres. Det har vi så gjort. Jeg tror ikke, man kan sige andet, end at vi bevæger os på kanten af, hvad læreruddannelsen kan bære inder den nuværende lov, fordi elevgrundlaget er i underkanten på flere af seminarierne i forhold til, hvad der er forsvarligt, hvis man skal leve op til den pågældende lovgivnings intentioner. Vi har alligevel valgt at følge udtyndingsmodellen og derudover også en begrænsning af liniefagene. Det giver aktuelle problemer og ikke mindst for dem, der direkte på de enkelte seminarier bliver involveret, men at det skulle være en generel forringelse af læreruddannelsen, nægter jeg at tro. Jeg mener, vi kan opretholde niveauet for læreruddannelsen, også med de ændringer, der er foreslået for 1981.

Lærerhøjskolens virksomhed har været omdiskuteret og ikke uden grund; men man skal jo ikke glemme, at folkeskolens lærere har bedre efteruddannelsesbetingelser end de fleste andre, og vi tror egentlig fra radikal side, at det også er nødvendigt. Vi tillægger det stor betydning, at vi giver folkeskolens lærere de bedste efteruddannelsesmuligheder. Folkeskolens betydning for vore børn er evident, og vi kan ikke gøre folkeskolen god nok, dermed også læreruddannelsen og lærernes efteruddannelsesmuligheder.

Kan vi forsvare de begrænsninger, som vi nu er gået i gang med? Det tror jeg vi kan, når vi ser det på lidt længere sigt, og når vi må tage højde for, at vi er blevet et fattigere samfund. Jeg erkender, at der er problemer i forhold til det oprindelige udspil, der har været lagt frem. Det er der på lærerhøjsko-

len. Det er der for idrætslæreruddannelsen, som særligt har været nævnt. Jeg tror, jeg kan sige, at vi har endnu nogle få løse ender tilbage i den samlede spareplan, som vi gerne vil se på, og et af områderne er netop lærerhøjskolens virksomhed.

På de videregående uddannelsesinstitutioner er der mange, der særligt har hæftet sig ved begrænsningen i forskningsstipendierne. Det er der også god grund til, og jeg synes såmænd, at selv om det kun er en étårig foretelse, er det en alvorlig sag at begrænse så stærkt, som vi har gjort; men det har knebet med, at fantasien har kunnet slå til meget længere, når tingene skulle ske på så kort tid, men netop når det gælder forskningsstipendiat, mener jeg, at vi også måske har muligheder for en mindre rokering. Vi har i hvert fald et ønske om at drøfte det uden i øvrigt at forlade det fælles ansvar for den plan, vi har lagt frem.

Når det gælder de videregående uddannelser i øvrigt, synes jeg, at man i en tid, hvor vi er stillet økonomisk vanskeligt, må se på, at netop her går de i forvejen veluddannede og privilegerede. Skal der stilles krav, og måske lidt barske krav, er det måske ikke urimeligt, at man i særlig grad gør det til dem, der har mulighed for at udnytte det videregående uddannelsessystem. Det har jo været den overordnede prioritering, der har været afgørende. Vi har jo i øvrigt tidligere sparet på folkeskolen, og her kunne vi ikke gå længere efter radikal opfattelse.

Vi har også ønsket, at ungdomsuddannelserne skulle prioriteres højt i de kommende års uddannelsespolitik, og det er sket. Af de tal, som ministeren har nævnt, vil man jo netop kunne se, at vi har tilført området væsentlig flere midler, end der i øvrigt er sparet på uddannelserne som helhed. Der er problemer i den måde, vi har grebet tingene an på. Det tror jeg vi alle er klar over. Det har været kortsigtede og hurtigt virkende indgreb, der har været brug for i den første runde. Det giver større problemer, end ønskeligt er. Derfor tillægger vi det stor betydning, at vi kan få tilrettelagt en mere langsigtet planlægning også på det økonomiske område for udviklingen af vore uddannelser, og det arbejde deltager vi meget gerne i. Det har jo noget at gøre med, om der er politisk stabilitet eller ikke. Politisk stabilitet er jo ikke det, der har præget folketinget mest i de senere